

## A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság a 2008. év október hó 8. napján tartott nyilvános ülés alapján meghozta és kihirdette a következő

### Í T É L E T E T :

A jelentős értékre, fegyveresen elkövetett rablás büntettének kísérlete és más bűncselekmény miatt az I. r. vádlott és társa ellen indított büntető ügyben a Fővárosi Bíróság 2007. év december hó 14. napján kihirdetett 18.B.356/2006/93. számú ítéletét **m e g v á l t o z t a t j a**.

Az I. r. vádlottnak a tényállás 2. pontjában foglalt vagyon elleni cselekményét társtettesként elkövetett rablás büntette kísérletének (Btk. 321. § (1) és (3) bekezdés a./ pont, Btk. 16.§ ) minősíti. A lőfegyverrel visszaélésnél a rendbeliségre utalást mellőzi és ennek megnevezése helyesen lőfegyverrel **és lőszerrel** visszaélés büntette.

A főbüntetését 9 (kilenc) évi fegyházbüntetésre súlyosítja és mellékbüntetésül 10 (tíz) év kiutasításra is ítéli.

A vádlott által előzetes letartóztatásban töltött idő kezdete helyesen 2006. év március hó **3.** napja. Az ismételt előzetes letartóztatás időpontjának kezdete helyesen 2007. év február hó **17.** napja.

A vádlott hontalan Izrael állam úti okmányaival utazó személy.

A II. r. vádlott lőfegyverrel visszaélés büntetteként értékelt cselekményének megnevezése helyesen lőfegyverrel **és lőszerrel** visszaélés büntette.

A főbüntetését 7 (hét) évi fegyházbüntetésre súlyosítja és mellékbüntetésül 10 (tíz) év kiutasításra is ítéli.

A vádlott által előzetes letartóztatásban töltött idő kezdete helyesen 2006. év március hó **3.** napja.

Az I. r. vádlott által az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetésétől a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt beszámítani rendeli.

A Fővárosi Bíróság Gazdasági Hivatalánál Bj.238/2006. számon kezelt videokazetták lefoglalásának megszüntetését mellőzi és ezeket az ügy iratainál rendeli elhelyezni.

A másodfokú eljárás során tolmácsolási díjként felmerült 86.400 (nyolcvanhatezer-négyszáz) forint bűnügyi költséget az állam viseli.

Kötelezi az II. r. vádlottat a másodfokú eljárás során védői díjként felmerült 13.040 (tizenháromezer-negyven) forint bűnügyi költség megfizetésére.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

## INDOKOLÁS

A Fővárosi Bíróság a 2007. év december hó 14. napján kelt 18.B.356/2006/93. számú ítéletével az I. r. vádlottat 2 rb. társtettesként, jelentős értékre, fegyveresen elkövetett rablás büntettének kísérlete és 2 rb. társtettesként elkövetett lőfegyverrel visszaélés büntette miatt - halmazati büntetésül - 7 évi fegyházbüntetésre;

Az II. r. vádlottat társtettesként, jelentős értékre, fegyveresen elkövetett rablás büntettének kísérlete és társtettesként elkövetett lőfegyverrel visszaélés büntette miatt 5 év 6 hónapi fegyházbüntetésre ítélte.

Egyben a II. r. vádlottat az ellene 1 rb. jelentős értékre fegyveresen elkövetett rablás büntettének kísérlete, illetve lőfegyverrel visszaélés büntette miatt emelt vád alól felmentette.

Rendelkezett az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról, a bűnjelek lefoglalásának feloldásáról, kiadásáról, illetve megsemmisítéséről.

Kötelezte a vádlottakat a felmerült bűnügyi költség megfizetésére, illetve megállapította annak a bűnügyi költségnek az összegét, amelyet az állam visel.

Az ítélet ellen az ügyész mindkét vádlott terhére a büntetés súlyosításért, a II. r. vádlott tekintetében a 2. tényállási pontban a bűnösség megállapításáért is fellebbezett.

Az I. r. vádlott és védője az 1. tényállási pont esetében felmentésért, a 2. tényállási pont vonatkozásában a jelentős érték megállapítása miatt, valamint a büntetés enyhítéséért élt perorvoslati jogosultságával.

A II. r. vádlott és védője a lőfegyverrel visszaélés büntette miatt felmentésért, egyebekben a büntetés enyhítéséért jelentett be jogorvoslatot.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a 2008. év március hó 7. napján kelt BF.445/2007/4-I. számú átiratában az ügyészi fellebbezést módosítva tartotta fent az alábbiak szerint:

Álláspontja szerint a Fővárosi Bíróság a tényállást nem derítette fel kellő alapossággal, egyes hivatkozásai hiányosak, illetve iratellenesek. A megállapított tényekből további tényekre vont következtetései egyes esetekben helytelenek (Be. 351. § (2) bekezdés a./ és d./ pont). Eljárási szabályt is sértett, amikor nem tett maradéktalanul eleget a törvényben írt indokolási kötelezettségének. Ezzel összefüggésben figyelmen kívül hagyta azt a Be. 78. § (3) bekezdésében írt eljárási szabályt, amely a szabad bizonyítási rendszer keretén belül előírja a hatóság által feltárt bizonyítékoknak egyenként és összességében való értékelését. Nem tulajdonított jelentőséget a Be. 78. § (4) bekezdésében meghatározott eljárási szabálynak sem, mert nem ellenőrizte az egyes bizonyítékok beszerzésének törvényességét.

Perorvoslati nyilatkozatában részletesen az alábbiakat fejtette ki:

Amikor az I. r. vádlottat a 2. tényállási ponthoz tartozó cselekmény elkövetése után elfogták, nem tőle, hanem a környezetéből került lefoglalásra az 1. tényállási pont alatti cselekmény biztonsági őretől elvett fegyver és egy drapp színű baseball sapka. az I. r. vádlott azt állította, hogy a sapka az övé, ő viselte az elkövetéskor. Tagadta viszont, hogy a fegyverhez köze lenne, állította, hogy nem ő tette a feltalálási helyére. A drapp sapkán és a fegyveren pedig a II. r. vádlott szagát azonosították a nyomozás során. A hemogenetikus szakértő megállapította, hogy a sapka belső részén található hajszáلتöredékek az I. r. vádlottól származnak. Az elsőfokú bíróság nem adott számot annak értékeléséről hogyha az I. r. vádlott viselte a sapkát a 2. tényállási pont elkövetésekor, azon miért nem volt azonosítható az ő szaga. A fegyver negatív szageredménye megerősíti az I. r. vádlott védekezését, ennek ellenére a bíróság megállapította, hogy a 2. pont alatti cselekményt az I. r. vádlott az 1. pont alatti cselekmény biztonsági őretől elvett valódi fegyverrel követte el, de nem adott értékelhető, kimerítő magyarázatot arra, hogy azt milyen adatok támasztják alá.

Nem vizsgálta azt a lehetőséget sem körültekintően, hogy az II. r. vádlott lehetett-e a 2. tényállási pont társelkövetője, tarthatta-e magánál az 1. tényállási pontnál elvett fegyvert és a 2. pont alatti cselekmény elkövetése után volt-e lehetősége arra, hogy ezt a fegyvert a feltalálási helyére elrejtse.

Az I. r. vádlott a tárgyaláson tett írásbeli vallomásában ugyanis azt állította, hogy a 2. cselekmény elkövetése után szétváltak az ismeretlen társával és megbeszéltek, hogy találkoznak Újpesten a lakótelep egy parkos részén. Ezt a helyet onnan ismerte, hogy a másik elkövető ismerősével a rablás előtt már jártak ott, ő vitte oda, itt beszéltek meg az elkövetés részleteit. Amennyiben az I. r. vádlott vallomásában az ismeretlen társ helyét a II. r. vádlottal helyettesítjük be, akkor a II. r. vádlott

ismerhette azt a területet ahol az I. r. vádlottat elfogták. Amennyiben szétváltak, az elkövetés után nem kizárt, hogy a II. r. vádlott az I. r. vádlott, illetve a rendőrök odaérkezése előtt érhetett a helyszínre és a fegyvert - amit ő és nem az I. r. vádlott tartott magánál a 2. tényállási pont alatti cselekmény elkövetésekor - elrejtette.

A tényállás az ügyészi álláspont szerint tisztázatlan még abban a tekintetben is, hogy az 1-es sértett 1 fiókájában lehetett ugyan 10.000.000,- forint feletti összeg, de az 1-es tanú nyomozati vallomása alapján az elkövetők szándéka csak a kasszában lévő pénz megszerzésére irányult, ami a tanú elmondása szerint kb. 2.000.000,- forint körüli összeg volt. A széfet, ami két kulccsal nyílik, nem keresték az elkövetők, de volt ilyen, és abban kb. 6-7.000.000,- forint lehetett. A 2-es tanú is ezt a nyilatkozatot erősítette meg. Velük ellentétbe azonban a 9-es tanú a széf kinyitásától tett említést a nyomozás során. Az elsőfokú bíróság a tanúvallomásokban lévő ellentétet az elvinni szándékozott összeg meghatározásánál meg sem kísérelte feloldani, helyette a pénzintézetben lévő teljes összegre 10.614.877,- forintra állapította meg a bűnösséget.

A 3-as tanú az 1. tényállási ponthoz tartozó pénzintézethez közeli parkban - a bűncselekmény elkövetését megelőzően - a padon két férfit látott ülni. A feltételezett elkövetők figyelési helyéről, a padról és a betontuskóról szagnyomot rögzítettek a nyomozás során, azonban nem mutattak azonosságot egyik vádlott szagával sem. A szagazonosítás eredménye a sötétkék baseball sapkát illetően az 1. pont alatti cselekménynek az I. r. vádlott általi elkövetését alátámasztja ugyan, de nincs összhangban a felismerő tanú, 3-as nyilatkozatával, mert a fapad és kartámasz negatív szageredménye cáfolja a tanúnak az élőben történt felismertetések során tett azon nyilatkozatát, hogy biztosan a vádlottakat látta a fapadon elfeküdve, illetve a betontuskón ülve a bűncselekményt megelőzően. Az elsőfokú bíróság pedig az ellentmondást nem oldotta fel.

Az ügyészség vitatta a felismertetési eljárás törvényességét is. Kifejtette, hogy az élőben történt felismertetési jegyzőkönyvekhez a nyomozati iratok 669-671. oldalain két darab kép van befűzve 2004. év október hó 12-i dátummal, amelyeken összesen három ugyanazon személy látható, de nem készült olyan melléklet, amely feltüntetné, hogy melyik számmal ellátott személy a vádlott (vádlottak), illetve az indifferens személy (személyek).

A 3-as tanú tárgyalási előadása szerint 5-6 ember közül üveggal mögül kellett kiválasztani a lehetséges elkövetőket és ő mindkét vádlottat határozottan felismerte. Ellenben nincs olyan melléklet az iratok között, amely az üveggal mögötti személyek felsorolását, felállítási sorrendjét ellenőrizhetővé teszi.

Felmerül a kérdés, ha 5-6 személy közül kellett kiválasztani a vádlottakat, miért került befűzésre a nyomozati iratok közé az a két fényképfelvétel, amin csak három személy látható, de nem ismert kik ők, hol van az a melléklet, amely elengedhetetlen részét kell, hogy képezze a felismertetésnek. Nélkülözhetetlen lett volna az elsőfokú bíróság részéről a felismertetéseket végző rendőrök tanúkénti meghallgatása a felismertetés körülményeit illetően.

Az ügyészség vitatta a szagazonosítási eljárás lefolytatását is. A kriminál-kynológus szakértő a tárgyaláson elmondta, hogy fehér bőrű emberek szagát nem lehet keverni sötétebb bőrű emberekével, nem tettek zavaró szagokat a kiválasztáshoz, arab zavaró szaguk nem volt, de igyekeztek sötétebb bőrűek szagát elhelyezni. A szagminta a szakirodalom szerint korlátlan ideig megőrzi a szagot. Az ügyészi álláspont szerint a szagazonosítást a tárgyalási szakban kirendelt odorológus szakértői vizsgálat keretében ismételt el kellett volna végezni, úgy, hogy a vádlottakon kívül más arab személyek kontroll szagával összehasonlítva.

Az ügyészség az elsőfokú bíróság terhére rótta, hogy nem rögzítette a vádlottak kapcsolatrendszerét, nevezetesen, hogy honnan és mióta ismerik egymást annak ellenére, hogy erre a körülményre tanúvallomások álltak a bíróság rendelkezésére (a 4-es tanú és az I. r. vádlott testvére).

Mindezek alapján, álláspontja szerint hiányos és okszerűtlen volt a bíróságnak azon következtetése, hogy a vádlottak nem együtt követték el mindkét vádpont alatti bűncselekményt.

Részletesen kifejtette továbbá, hogy mind az elsőfokú ügyészség, mind a bíróság tévedett a lőfegyverrel és lőszerral visszaélés büntettének minősítésekor, mert az csupán 1 rb. cselekménynek minősül.

Összefoglalt jogi álláspontja szerint az elsőfokú bíróság ítélete olyan jelentős hibákban, hiányosságokban szenved, amelyek a bűnösség, a minősítés megállapítását, a büntetés kiszabását lényegesen befolyásolták, és orvoslásuk a másodfokú eljárás kereteit meghaladja. Ezért indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéltábla a Fővárosi Bíróság 18.B.356/2006/93. számú ítéletét a Be. 375. § (1) és 376. § (1) bekezdése alapján helyezze hatályon kívül és az elsőfokú bíróságot utasítsa új eljárás lefolytatására.

A Fővárosi Ítéltábla az ügyben nyilvános ülést tűzött ki, amelyen foganatosította a Fővárosi Bíróság 2007. év december hó 14. napján kelt 18.B.356/2006/93-I. számú, illetve a Fővárosi Ítéltábla 2008. év március hó 26. napján jogerős 3.Bkf.10.238/2008/3. számú végzésével a II. r. vádlottal szemben elrendelt előzetes letartóztatást.

A nyilvános ülésen a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség képviselője az írásbeli átiratában foglaltakat teljes egészében fenntartotta.

**Az I. r. vádlott védője** kifejtette, hogy a szagmintákat nem kezelték megfelelően, a két vádlott mintái ugyanazt az azonosítási számot kapták, jólehet minden egyes mintát külön azonosítóval kell ellátni. Erre tekintettel a szagminta eredménye kétséges, indítványozta a bizonyítási anyagból történő kirekesztését. A felismerésre bemutatás körülményei álláspontja szerint nem ellenőrizhetőek, törvényessége szintén kétséges, így bizonyítékként ez sem vehető figyelembe. A szagminta és a felismerésre bemutatás, mint bizonyíték kirekesztése után az I. r. vádlottal szemben

nem állapítható meg terhelő bizonyíték. Ezért indítványozta az 1. tényállási pont alól bizonyítottság hiányában a felmentését, míg a 2. tényállási ponttal kapcsolatban a tényállás kiegészítését azzal, hogy 2.000.000,- forintot nem ért el a veszélyeztetett érték. Ennek alapján az I. r. vádlott cselekményének helyes minősítése a Btk. 321. § (1) és (3) bekezdés a./ pontjában meghatározott rablás büntettének a kísérlete. Miután az I. r. vádlottól lőfegyvert nem foglaltak le, így vele szemben a lőfegyverrel visszaélés büntette sem állapítható meg, ezért indítványozta e bűncselekmény alóli felmentését is.

A fennmaradó bűncselekmény miatt kiszabott szabadságvesztés enyhítésére látott törvényes lapot.

**Az I. r. vádlott** felszólalásában kifejtette, hogy palesztin származású hontalan személy és Izrael állam úti okmányaival érkezett Magyarországra. Családi háttere rendezett és a bűncselekmény elkövetését kizárólag a játékfüggősége motiválta. Egyebekben a büntetés enyhítését kérte.

**A II. r. vádlott védője** elsődlegesen az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezésére tett indítványt, mivel álláspontja szerint további bizonyítás lefolytatására van szükség, ami másodfokon nem pótolható. Másodlagosan indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéltábla a II. r. vádlottat a lőfegyverrel visszaélés büntettének vádja alól mentse fel és a belső arányosság követelményeinek eleget téve, a büntetést enyhítse.

**A II. r. vádlott** felszólalásában előadta, hogy szír állampolgár és 1993. év október hó 20. napjától él Magyarországon. Amíg szabadlábban volt dolgozott, arab állampolgároknak segített az ügyeik intézésében. Jelenleg sógornője lányának az ingatlanában lakik, élet viszonyai rendezettek. Kérte a menekültkénti elismerését, az erre vonatkozó tárgyalás 2009. év január hónapban lesz. Elsődlegesen az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését, másodlagosan a büntetés enyhítését indítványozta.

A Fővárosi Ítéltábla az ügyész, a vádlottak és védőik által bejelentett perorvoslatok alapján az elsőfokú bíróság ítéletét és azt megelőző bírósági eljárást a Be. 348. § (1) bekezdésében foglalt körben bírálta felül. Megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az eljárási szabályokat nagyrészt betartotta, szűk körben, de feltárta mindazon bizonyítékokat, melyek a vádlottak büntetőjogi felelősségének eldöntéséhez szükségesek voltak.

A bizonyítás anyagát értékelve azonban a másodfokú bíróság teljes egészében osztotta azt az ügyészi és védői okfejtést, amely a felismertetési eljárás lefolytatásának törvényességét érintette.

A Be. 122. § (1) bekezdése alapján a tanú nak felismerésre legalább három személyt kell bemutatni, és a 123. § (5) bekezdése értelmében annak lefolyását kép vagy hangfelvevővel, vagy egyéb berendezéssel rögzíteni kell, amelyet az iratokhoz

kell csatolni. A jegyzőkönyvnek tartalmaznia kell a személyek felállítási sorrendjét és azt is, hogy a bemutatott személyek közül melyik sorszámú helyet foglalja el a terhelt és melyik sorszámú helyet az indifferens személyek.

Valamennyi felállítási sorrendről fényképfelvételt kell készíteni.

Az I. r. vádlott felismertetésre bemutatásáról készült fényképfelvételek - a nyomozató hatóság 01321-447/2004 bü. számú jelentése szerint - műszaki okok miatt nem voltak letölthetők, a jegyzőkönyvek pedig a felállítási sorrendet és az indifferens személyek megjelölését nem tartalmazzák (nyomozati irat I. kötet 657-667. oldal 1. tényállási pont; nyomozati irat II. kötet 273-303. oldal 2. tényállási pont).

A II. r. vádlott felismertetésének bemutatásáról készült jegyzőkönyvek ugyancsak nem rögzítik a sorrendiséget és a II. r. terhelt valamint az indifferens személyek felállási helyzetét (nyomozati irat I. kötet 669-683. oldal 1. tényállási pont, nyomozati iratok II. kötet 305-337. oldal 2. tényállási pont).

A nyomozati iratoknál lévő és a felismertetési jegyzőkönyvek mellékletét képező fényképfelvételek három személyt ábrázolnak, amelyek közül - feltételezhetően - az egyikük A II. r. vádlott, de az előbb részletezett konkrét adatok hiányában ez teljes bizonyossággal nem állapítható meg (nyomozati irat I. kötet 669-671; nyomozati irat II. kötet 305-307). Ugyancsak nem állapítható meg minden kétséget kizáróan, hogy az I. r. vádlott szerepel-e a fényképfelvételeken, márpedig a törvényben megkívánt legalább három személy közül két személynek indifferensnek - és nem a gyanúsítottaknak - kell lenni.

A 3-as tanú az elsőfokú tárgyaláson akként nyilatkozott, hogy a felismertetés során 5-6 ember állt fel és azok közül kellett kiválasztania azt a két személyt, aki a parkban a padon feküdt, illetve ült az 1. tényállási pontban leírt bűncselekmény elkövetése előtt (15. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv 9. oldal). A nyomozati iratoknál fellelhető fényképfelvételek azonban csak három személyt ábrázolnak (nyomozati iratok I. kötet 671-673. oldal).

Az előzőekben kifejtettek alapján a másodfokú bíróság az alábbiakra kíván rámutatni:

A Be. 122. §-ában szabályozott felismertetésre bemutatás olyan bizonyítási eljárás, amely a felismerő személy nyilatkozatával válik a bizonyíték forrásává, azaz a bizonyíték megszerzése érdekében végzett eljárás. Következésképpen az így nyert bizonyíték felhasználása során - minden esetben - értelemszerűen érvényesülnek a bizonyítás törvényességére, a bizonyítékok értékelésére vonatkozó előírások (Be. 77-78. §).

Ha a felismerésre bemutatás vagy annak módja a jogszabály előírásainak nem felel meg, az eljárás utóbb már nem ismételhető meg, bizonyító értékét pedig a

szakszerűtlen végrehajtása lerontja. Mindez pedig nem korrigálható a felismertetésre bemutatást végző rendőrtisztek tanúkénti meghallgatásával.

Miután a nyomozató hatóság a felismertetési eljárást nem a törvényben előírt garanciális szabályok megtartásával folytatta le és ezáltal az eredményének a bíróság részéről történő ellenőrzésére nem volt lehetőség, az így nyert bizonyítékot a másodfokú bíróság a Be. 78. § (4) bekezdése alapján a bizonyítékok köréből teljes egészében kirekesztette.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség képviselője és a vádlottak védői vitatták továbbá a szagazonosítási eljárás törvényességét és így annak eredményét is.

A másodfokú bíróság egyetértett azzal az okfejtéssel, hogy a szagazonosítási eljárás során arab személyek zavaró szagát kellett volna a kiválasztáshoz felhasználni. Ezzel szemben a kriminál-kynológus szakértő az elsőfokú eljárás során akként nyilatkozott, hogy zavaró szagokat használtak, de nagy valószínűséggel arab zavarószag nem állt rendelkezésükre, így az azonosítási eljárás során sötétebb bőrű személyek szagmintáját alkalmazták (63. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv 4. oldal).

E körben utal arra a másodfokú bíróság, hogy az egyes bizonyítékok bizonyító erejének nagysága különböző. Az elsődleges adatforrásból származó eredeti bizonyítéknak, mint pl. egy szemtanú vallomásának bizonyító ereje, hiteltérdemlőse általában nagyobb, mint a származékos bizonyítékoké. Így az adott ügyben a másodfokú bíróság a szagazonosítás eredményét, mint származékos vagy közvetett bizonyítékot - a később kifejtettek szerint - csak annyiban fogadta el, amennyiben az más, nagyobb bizonyító erővel rendelkező közvetlen bizonyíték alátámasztását szolgálta, ellenkező esetben elvetette azt.

A továbbiakban a másodfokú bíróságnak abban kellett állást foglalnia, hogy a bizonyítékok köréből a felismertetésre bemutatás eredményének teljeskörű, míg a szagazonosítási eljárás eredményének a részleges kirekesztése után fennmaradó bizonyítékok elegendő alapot szolgáltatnak-e a vádlottak cselekvőségének megítéléséhez vagy az indokolási kötelezettség hiányosságaiban megmutatkozó eljárási szabálysértés (Be. 373. § (1) bekezdés III/a. pont) kizárólag az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésével orvosolható-e.

A másodfokú bíróság az iratok tartalma alapján megállapította, hogy az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségét részben elmulasztotta, de ennek ellenére meg lehetett állapítani, hogy az ítéletét milyen bizonyítékokra alapozta, illetve az indokolás részbeni hiányossága a másodfokú eljárásban pótolható volt.

Az elsőfokú bíróságnak a bizonyítékokat értékelő tevékenységére vonatkozó indokolás hiányossága elsődlegesen abban mutatkozott meg, hogy a perdöntő jelentőségű 1-es számú tanú nyomozati és tárgyalási vallomásának, valamint az I. r. vádlott elfogása körülményeinek teljeskörű értékelése elmaradt. A tanú nyilatkozatát



az ítélet 7. oldal 3. bekezdésében, az elfogás körülményeit pedig ugyanezen oldal 4. bekezdésében csak érintette az elsőfokú bíróság anélkül, hogy abból a büntetőjogi felelősség eldöntése szempontjából további lényeges következtetéseket állapított volna meg.

Az 1-es számú tanú nyomozás során tett és a tárgyaláson teljes egészében fenntartott vallomásában az I. r. vádlott követésének és elfogásának körülményeit az alábbiak szerint részletezte (nyomozati irat II. kötet 125-127. oldal, 86. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv 2-3 oldal):

„Kb. 8 óra 40 óra körüli időben jöttem ki a Ráday utcában lévő házunk kapuján... A házból kilépve az ott folyó építkezésen lévő munkás azt kiabálta hangosan, hogy „bankrablás van”. Én ekkor ösztönösen átmentem a takarékszővetkezet felőli oldalra, mikor is kijött onnan egy egyenruhás biztonsági őr, körülnéz az utcán és kezd rohanni a Bakáts tér irányába. Ekkor láttam meg a Bakáts tér irányában tőlem kb. 50-70 méterre két futó alakot és ebből arra következtettem, hogy a biztonsági őr ő utánuk eredt, mert ők az elkövetők. Ekkor én is el kezdtem rohanni a biztonsági őr után, tőle kb. 10-15 méterre leszakadva... **Két menekülő ember közül csak azt tudtam megfigyelni, akit a későbbiekben az Újpest-Városcsúcs metróállomásig követtem és akit a rendőrség megfogtak a kiserdőben.** A két menekülő elkövetőt láttam még befordulni a Tompa utcába, nyomukban a biztonsági őrrel... A Ferenc körút sarkára kiérve, ahol a biztonsági őr állt, megláttam a menekülő férfiak egyikét... átrohantam az autók között a villamos megállóba, annak is arra a részére, ahol az Üllői út felé tartó villamosra lehet felszállni... Csak egy szerelvény volt benn a megállóban, amelyik az Üllői út felé indult tovább... Arra gyanakodtam, hogy felszálltak a villamosra, ezért én is felszálltam rá... Körülnézve ekkor vettem észre az egyik menekülő férfit, aki az utolsó ajtónál állt és erősen fújtatott... Onnan ismertem meg a férfit, hogy mikor menekült, akkor láttam rajta a kék farmernadrágot, illetve a vajsínű kabátot, amelynek hátulján egy ujjnyi vastag barna csík volt... Az Üllői útnál a férfi leszállt a villamosról és elindult az aluljáró irányába. Leérve a lépcső aljára láttam meg a férfit, aki fel akart szállni az Újpest irányába közlekedő szerelvény első kocsijának első ajtaján, de pont előtte becsukódott az ajtó... **Míg a metróállomáson tartózkodtunk nem láttam, hogy bármit is eldobott volna és ott ahol állt amúgy sem volt szemetes...** A Nyugati pályaudvar megállójánál lehattunk mikor sikerült felhívnom a rendőrséget. A rendőr azt mondta, hogy óvatosan figyeljem tovább és folyamatosan tájékoztassam... Mikor a szerelvény az Újpest-Városcsúcs megállóhoz érkezett, a férfi leszállt és megindult a kijárat irányába. Én vártam pár másodpercet kiszálltam, majd el kezdtem követni őt. Felérve a lépcsőn a férfi balra fordult a Váci út irányába és a Vasúti híd melletti fás rész felé ment. Ő ekkor bement az ott lévő kiserdőbe, de ide már nem követtem őt, hanem elkezdtem valami házat keresni, hogy meg tudjam mondani a rendőröknek, hogy hol is vagyok pontosan... Pár másodpercre rá már ott is volt egy rendőrautó... két járőr kiszállt és az elmondásom szerint elindultak a kiserdő irányába gyalog megkeresni az embert. Ekkor jött egy másik járőrautó... A rendőrök kiugráltak belőle... **akkor láttuk, hogy hátra csavart kézzel vezetik ki azt a férfit a kiserdőből, akit én végig követtem. én mondtam is a járőrautó sofőrjének, hogy egyértelműen felismerem a férfit.** Ezután szóltak a többiek, hogy megtalálták a fegyvert is”.

Az elfogás körülményeit részletező rendőri jelentések az alábbiakat tartalmazzák (nyomozati irat II. kötet 25. oldal utolsó bekezdés kelt 2004. év október hó 12. napján 161-I/4038/04 bü. számon; 568. oldal kelt 2004. év október hó 12. napján):

„Az elfogás helyszínén a BRFK IV. kerületi Rendőrkapitányság járőrei tartózkodtak a rendőr főtörzsőrmester úr vezetésével, aki tájékoztatott minket, hogy a szemtanú és nyomon üldöző bejelentő férfi által közölt információk alapján észlelték a szereplő elkövetőt, aki az Újpest-Városkapu irányából futott előlük a vasúti töltés oldalán a Váci út felé. **Útközben a garázs épületek mellett megállt vizelést imitálva, e közben látták, hogy valamit ledobott a földre.** Az odaérkező járőrök elfogták a férfit. **Az elfogott személyre egyértelműen ráillet a megadott személyleírás, ő volt az, aki a pult mögé beugorva pénzt követelt és az őt pisztolyát elvitte. A helyszínen az intézkedő járőrök, megtalálták a feltehetően Parabellum típusú 9 mm-es lőfegyvert, amely kibiztosított állapotban volt... A fegyver a garázs épület falának volt támasztva egy téglasor mögött, markolattal fölfelé.**

„... a Bocskai utcán a Váci út irányába közlekedtem, mely során a Bocskai utca 6. számnál elhelyezkedő **garázssor mögül előlépő fenti személyleírású férfire figyeltem fel, aki a szolgálati személygépkocsit meglátva hirtelen visszalépett épület mögé.** Ezt követően a gépkocsiból kiszállva fenti személy irányába futottam miközben őt megállásra szólítottam fel. **A garázssor mögé érve láttam, hogy nevezett az ott elhelyezkedő fa mellé állva vizelést imitál.** Felszólítottam, hogy kezeit tegye az épület falára, majd ez után követően fenti személlyel szemben ruházat átvizsgálást foganatosítottam, mely során kabátjának baloldali zsebéből elő került egy pár fehér cérna kesztyű, mely tenyér része kék színű, száraz állapotú zománc festékkel szennyezett volt. **...az intézkedés helyszínétől a fától kb. 1 méterre a garázs épületének lábazatához lerakott bontott téglá alatt találtam egy barna színű markolatú, feltételezhetőleg Parabellum típusú maroklőfegyvert...**

A 2004. év október hó 12. napján lefolytatott 135-35-334. számú helyszíni szemlejegyzőkönyvé 45. oldal 3. bekezdése a fegyver feltalálási helyét az alábbiak szerint rögzíti (nyomozati irat II. kötet 45. oldal): „A baloldali függőleges faoszloptól jobbra mért 55 cm-es távolságra az ua. innen számolt 3. téglá mögött és a fehér hullámlemez között **1 darab magyar gyártmányú 9 mm Parabellum kaliberű K18424 gyári számú** pisztoly látható csövével lefelé, közelítően függőlegesen bedugva oly módon, hogy a markolat balra tekint... A bűnügyi technikus a K18424 számú pisztolyt üríti, **annak tárában 10 darab 9 mm Parabellum űrméterű töltény található.** A szánt lassan hátra húzva a pisztoly csövéből egy további azonos kaliberű töltényt ürít”.

az 5-ös tanú a 2-es Takarékszövetkezet (Budapest cím) biztonsági őre tanúként nyilatkozta, hogy 2004. év szeptember hó 30. napján az elkövetők lefegyverezték és elvitték a P 9RK Parabellum típusú maroklőfegyverét 12 darab éles lőszerrel (nyomozati irat I. kötet 435. oldal, 15. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv 3-4. oldal).

A nyomozati iratoknál lévő 232815 sorszámú fegyver viselési engedély szerint a 2-es Takarékszövetkezett alkalmazottja jogosult a K18424 gyártási számú maroklőfegyvert viselni (Nyomozati irat I. kötet 617. oldal). Ugyancsak a nyomozati

iratoknál található helyszíni szemle mellékletét képező fényképfelvételek és a fegyverszakértői vélemény alapján megállapítható, hogy a K18424 gyártási számú öntöltő pisztoly markolathéjai fából készültek (nyomozati irat II. kötet 88-89. oldal 371. oldal).

Az eljárás során a 2. tényállási pont kapcsán tanúként meghallgatott 6-os tanú és a 7-es tanú egyezően vallották, hogy az egyik elkövető kezében lévő 20-25 cm-es fekete fémből készült fegyvernek a markolata barna volt (nyomozati irat II. kötet 171. oldal, 197. oldal 45. tárgyalási jegyzőkönyv 10-12. oldal).

Az „5. számú” tanú az 1-es Takarékszövetkezet biztonsági őre pedig következetesen nyilatkozta, hogy az egyik elkövető a nála lévő fegyvert, belépése után azonnal csőre töltötte (nyomozati irat II. kötet 413. oldal, 43. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv 3-4. oldal).

Az I. r. vádlottól az elfogása során lefoglalásra került - többek között - egy pár kék-fehér színű cérnakesztyű is (nyomozati irat II. kötet 90. oldal bűnjeljegyzék). Az 1-es Takarékszövetkezet alkalmazottjainak tanúvallomása szerint pedig az egyik elkövetőn lévő cérnakesztyű fehér színű volt, tenyérrésze világoskék; kötött kesztyű felül fehér, alul kék; fehér cérnakesztyű kék mintával vagy kék ráfolyással (6-os tanú nyomozati irat II. kötet 167. oldal, Sárík Ágnes nyomozati irat II. kötet 157. oldal, 9-es tanú nyomozati irat II. kötet 149. oldal).

A 2-es Takarékszövetkezet sérelmére (1. tényállási pont) elkövetett bűncselekmény kapcsán készült iparikamera felvételén jól kivehetően látható, hogy a biztonsági őrt lefogó egyik elkövető fehér színű, tenyér részén kék színű kesztyűt visel, míg a másik elkövető - a helyesen megállapított elsőfokú ítéleti tényállás szerint - a II. r. vádlott a kezében lévő mindkét fegyvert ráfogja az 5-ös tanúra (nyomozati irat I. kötet 697-699. oldal). Ebből pedig egyértelműen következik, hogy a fehér-kék színű kesztyűt viselő elkövető az I. r. vádlott volt.

Az I. r. vádlott büntetőjogi felelősségét támasztja alá továbbá a nyomozati iratok II. kötet 459. oldalán lévő szagazonosítási jegyzőkönyv, amely szerint a 2-es Takarékszövetkezet ügyfél teréből lefoglalt baseball sapka szagát az azonosítást végző kutya több alkalommal az I. r. vádlottól származónak jelezte.

A fent kifejtett bizonyítékok - 1. számú tanú vallomása, rendőri jelentések, tanúvallomások, fényképfelvételek - egybevetéséből pedig az ésszerű gondolkodás és a logika szabályai szerint egyértelműen következik, hogy az I. r. vádlott az 1. tényállási pontban leírt bűncselekmény elkövetése során megszerzett K 18424 gyártási számú Parabellum löfegyvert használta a 2. tényállási pont alatti bűncselekmény elkövetésekor, majd azt végig magánál tartva az Újpest-Városkapunál lévő erdős részen dobta el, illetve igyekezett elrejteni. Az I. r. vádlott mindkét bűncselekmény elkövetésekor ugyanazt a fehér, tenyér részén kék színű kötött kesztyűt viselte. Ekként nem foghat helyt az a vádlotti védekezés, hogy az 1. tényállási ponthoz tartozó bűncselekményt nem ő követte el, mert az előzőekben

értékelt bizonyítékok olyan zárt logikai láncot alkotnak, amelyekből kizárólag az a következtetés vonható le, hogy a 2-es Takarékszövetkezet sérelmére megvalósítani szándékozott bűncselekmény egyik elkövetője az I. r. vádlott volt.

A fenti bizonyítékok tükrében ugyancsak nem foghat helyt az I. r. vádlott védőjének azon érvelése sem, hogy a felismerésre bemutatás és a szagazonosítás eredményének kizárása után nincs olyan bizonyíték, amelyre az I. r. vádlott büntetőjogi felelősségét az 1-es tényállási ponttal összefüggésben alapítani lehetne. Az I. r. vádlott követésének és elfogásának körülményei pedig cáfolják azt az ügyési elemzést, hogy a lefoglalt fegyvert feltalálási helyén a II. r. vádlott is elrejthette és így a II. r. vádlott sem zárható ki a 2-es tényállási ponthoz tartozó elkövetői körből.

A II. r. vádlott nem vitatta, hogy az 1. pont alatti tényállásban leírt bűncselekményt elkövette, társa azonban nem az I. r. vádlott volt, hanem egy általa ismeretlen, román állampolgárságú személy.

Az előzőekben kifejtett bizonyítékok alapján azonban az ilyen irányú védekezése nem fogadható el, így a kiegészített indokolással együtt értékelve a rendelkezésre álló bizonyítékokat és e körben egyetértve az elsőfokú bírósággal, a II. r. vádlottnak az 1. tényállási pontban leírt cselekvősége a másodfokú bíróság álláspontja szerint is bizonyított, még pedig akként, hogy a bűncselekményt az I. r. vádlottal együtt valósította meg.

A bizonyítékok értékelése során helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a 2-es tényállásban leírt bűncselekménnyel összefüggésben a II. r. vádlottal kapcsolatban nem merült fel olyan egyértelmű bizonyíték, melynek alapján büntetőjogi felelőssége az elkövetésben ítéleti bizonyossággal megállapítható lenne.

Az tény, hogy az I. r. vádlott elfogásakor lefoglalt fegyveren és baseball sapkán a szagazonosítás eredménye a II. r. vádlott szagát azonosította, de az alább kifejtettek szerint ez önmagában nem elegendő a büntetőjogi felelősségének megállapításához.

A II. r. vádlott előadása szerint az I. r. vádlottal 1995. évtől ismerik egymást, szoros baráti viszony alakult ki közöttük, hosszabb ideig együtt is laktak, 2004. év október 11. napján éjszaka nála aludt az I. r. vádlott a Budapest, XI. kerület szám alatti bérelt lakásán (nyomozati irat II. kötet 761. oldal). A vádlottak közötti szoros baráti kapcsolat tényét megerősítette 7-es tanú, az I. r. vádlott testvérének és a 4-es tanú, az I. r. vádlott volt barátnőjének a tanúvallomása is (nyomozati irat II. kötet 217, 235. oldal, 43. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv 6-7. oldal). Mindezek a körülmények pedig nem zárják ki annak a lehetőségét, hogy a lefoglalt baseball sapkát korábban a II. r. vádlott is hordhatta.

Tényként állapítható meg azonban, hogy a 2. tényállási pont alatti bűncselekmény elkövetésekor azt az I. r. vádlott viselte. A nyomozati iratok II. kötet 339-361. szám

alatti ipari kamera fényképfelvételei, az I. r. vádlottról és ruházatáról személyleírást adó szemtanúk vallomása (8-as tanú nyomozati irat II. kötet 207. oldal, 45. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv; 9-es tanú nyomozati irat II. kötet 145. oldal, 43. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv 5. oldal; 10-es tanú nyomozati irat II. kötet 135. oldal, 43. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv 6. oldal; 2-es tanú nyomozati irat II. kötet 157. oldal 63. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv 2. oldal; 6-os tanú nyomozati irat II. kötet 167. oldal 45. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv 12. oldal), a nyomozati irat II. kötet 423. oldalán lévő hemogenetikai szakértői vélemény, amely szerint a sapkán lévő anyagmaradvány az I. r. vádlottól származik, mind az előző megállapítást támasztják alá.

A lefoglalt fegyverrel kapcsolatban pedig helyesen fejtette ki az elsőfokú bíróság, hogy az az 1. tényállási pontban írt bűncselekmény elkövetése során volt a II. r. vádlott kezében, hiszen ő tartotta rá a biztonsági őrre (ítélet 8. oldal 2. bekezdés).

Egyetértett a másodfokú bíróság az ügyész és az I. r. vádlott védőjének az érvelésével, amely a 2-es tényállási pontban foglalt bűncselekmény elkövetése során a veszélyeztetett érték összegének tisztázatlanságát érinti. Az 1-es Takarékszövetkezet sértett feljelentése alapján megállapítható, hogy az elkövetéskor a fiókban összesen 10.614.877,- forint készpénz volt (nyomozati irat II. kötet 9. oldal).

A 10-es tanú pénztáros a nyomozás során tett és a tárgyaláson is fenntartott vallomása szerint az időzárral működtetett és az ügyfél térben lévő pénztárban kb. 2.000.000,- forint, míg a kirendeltség széfjében, ami két kulccsal nyílik kb. 6-7.000.000,- forint lehetett, a széfet az elkövetők nem keresték (nyomozati irat II. kötet 139. oldal, 43. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv 6. oldal).

A 2-es és a 6-os alkalmazottak ugyancsak akként nyilatkoztak, hogy a pult mögé beugró elkövető azt kérdezte, hogy „hol a kassza, hol a pénz”, majd amikor az időzár miatt az nem nyílt ki „idegesen topogott, hogy mi lesz már miért nem nyílik?” (nyomozati irat II. kötet 157, 167. oldal; 63. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv 2. oldal, 45. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv 12. oldal).

A fenti tanúvallomásokból pedig egyértelműen levonható az a következtetés, hogy az I. r. vádlott és ismeretlen társának a szándéka bizonyíthatóan az ügyféltéri kasszában lévő 2.000.000,- forintot el nem érő készpénz eltulajdonítására irányult. Nem ellentétes ezzel a megállapítással - az ügyészi állásponttól eltérően - 9-es tanúvallomása, aki a széf kifejezést nyilatkozatában a kassza vagy pénztár szó szinonimájaként használta, „a 10-es azt válaszolta, hogy nem tudom, hogy miért nem nyílik a széf”, vallomás töredékből ez egyértelműen kitűnik (nyomozati irat II. kötet 147. oldal utolsó bekezdés).

Az eddigiekben kifejtettek alapján a másodfokú bíróság kiegészítő bizonyítás felvételét nem látta szükségesnek, de nem találta megalapozottnak az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezésére irányuló ügyészi és védői indítványt sem. Álláspontja szerint a megismételt eljárás során is ugyanazon bizonyítékok állnának a bíróság rendelkezésére, amelyek az alapeljárásban is értékelésre kerültek, így eltérő eredmény és a II. r. vádlott bűnösségének megállapítása a 2. tényállási ponttal összefüggésben az újabb eljárástól sem várható.

Összességében megállapítható - a kiegészített indokolásra is figyelemmel - hogy az elsőfokú bíróság a történeti tényállást a Be. 351. § (2) bekezdés b./ pontjának II. fordulata szerint hiányosan állapította meg és ezáltal a tényállás megalapozatlan, de a megalapozatlanság nem hat ki az ügy érdemére, mert a másodfokú bíróság a Be. 352. § (1) bekezdés a./ pontja értelmében megfelelően ki tudta egészíteni az iratok tartalma, ténybeli következtetés és a bizonyítékok helyes értékelése alapján.

A másodfokú bíróság mindezekre figyelemmel a tényállást az alábbiakkal egészíti ki:

- A vádlottak 1995. évtől ismerik egymást, jó baráti viszonyban állnak, hosszabb ideig együtt is laktak és 2004. év október hó 11. napján is együtt töltötték az éjszakát a II. r. vádlott lakásán (nyomozati irat II. kötet 759. oldal 5. bekezdés, II. r. vádlott vallomása, a 7-es tanú vallomása nyomozati irat II. kötet 235. oldal 43. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv 7. oldal, a 4-es tanú vallomása nyomozati irat 217. oldal 3. bekezdés 43. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv 7. oldal).
- Az 5-ös biztonsági őr a dulakodás következtében - a vádlottak által okozottan - nyolc napon belül gyógyuló, a bal boka feletti kiterjedt suffoszióban megnyilvánuló sérülést szenvedett, amelyet az Országos Baleseti és Sürgősségi Intézetben láttak el (nyomozati irat I. kötet 425. oldal ambuláns lap).
- Az 5-ös 232815 sorszámú fegyvertartási engedélye a K18424 gyártási számú maroklőfegyver viselésére vonatkozik, a lőfegyver 9 mm-es Parabellum lőszerrel üzemeltethető, markolathéja barnaszínű fából készült (nyomozati irat I. kötet 617. oldal, nyomozati irat 371. oldal fegyverszakértői vélemény).
- Az I. r. vádlott a 1-es Takarékszövetkezet sérelmére (tényállás 2. pontja) elkövetett bűncselekmény során - többek között - baseball sapkát, míg mindkét bűncselekmény megvalósításakor fehér, tenyerén kék színű kötött kesztyűt viselt (nyomozati irat II. kötet 27. oldal 2. bekezdés BRFK Központi Ügyeleti Főosztály Akció osztály jelentése).
- Az I. r. vádlott a 1-es Takarékszövetkezet ügyfélterébe belépve a nála lévő K18424 gyártási számú Parabellum típusú lőfegyvert csőre töltötte (5. számú tanú nyomozati irat II. kötet 115. oldal 43. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv 3-4. oldal).
- A 1-es Takarékszövetkezet időzárral működtetett és az ügyfélváróban elhelyezett kasszájában kb. 2.000.000,- forintot el nem érő készpénz volt, míg a két kulccsal nyitható széfben a fiók dolgozói kb. 6-7.000.000,- forintot tartottak.

Az I. r. vádlottnak és társának a szándéka bizonyíthatóan 2.000.000,- forintot el nem érő készpénz eltulajdonítására irányult (10-es tanú vallomása nyomozati irat II. kötet 139. oldal 43. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv 6. oldal, 2-es tanú a nyomozati iratok II. kötet 157. oldal, 63. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv 2. oldal, 6-os tanú, tanúvallomása nyomozati irat II. kötet 167. oldal 45. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv 12. oldal).

- Az I. r. vádlott és ismeretlen társa a pénzügyintézetből távozva a Bakáts tér irányába, majd a Tompa utcán keresztül a Ferenc körútig futottak. A vádlott és társa itt szétvált és az I. r. vádlott felszállt az Üllői út irányába közlekedő villamosra. Az 1-es számú tanú, aki szemtanúja volt menekülésüknek követte az I. r. vádlottat a villamoson és a 3-as számú metró Újpest-Központ felé tartó metró szerelvényen is és közben értesítette a rendőrséget. Az I. r. vádlott a metrókocsiról az Újpest-Városkapu megállóban leszállt, majd a vasúti híd mellett a töltés oldalán lévő fásrész felé haladt, ahol romos garázsépületek sorakoztak. Pár perc elteltével az 1-es számú tanú tájékoztatása alapján két rendőrautó érkezett a helyszínre. Ekkor az I. r. vádlott a garázsépületek mellett egy fánál megállt vizeletet imitálva, a nála lévő K18424 gyártása számú Parabellum lőfegyvert ledobta a földre, illetve igyekezett azt elrejteni. Ezt követően az intézkedő rendőrök elfogták. A fától az intézkedés helyszínétől kb. 55 centiméterre a garázsépület lábazatához lerakott bontott téglá alatt a K18424 gyártási számú Parabellum típusú lőfegyvert a benne lévő lőszerrel együtt és a bűncselekmény elkövetése idején az I. r. vádlott által viselt baseball sapkát, valamint 1 pár fehér-kék színű cernakesztyűt az intézkedő rendőrök megtalálták és lefoglalták (nyomozati irat II. kötet 125-129. oldal, 86. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv 2-3. oldal, 1-es számú tanú vallomása, BRFK. Központi Ügyeleti Főosztály Akcióosztályának jelentése nyomozati irat II. kötet 25. oldal).
- Az I. r. vádlottra vonatkozó és ítéletszerkesztési hiba folytán a bizonyítékok értékelése körében rögzített orvosszakértői vélemények megállapításait a történeti részbe helyezi át (ítélet 8. oldal 6-7. bekezdés).
- Az I. r. vádlott palesztin származású hontalan, izrael állam úti okmányával utazó személy (másodfokú tárgyalási jegyzőkönyv 3. oldal).
- A II. r. vádlott 1993. év október hó 20. napjától él Magyarországon, letartóztatása előtt arab származású személyeknek tolmácsolt hivatalos ügyeik intézéséhez. Előzetes letartóztatásból szabadulása után menekültkénti elismerését kérte, tárgyalását 2009. év január hónapra tűzték ki családi kapcsolatai Magyarországon nincsenek (másodfokú tárgyalási jegyzőkönyv 4. oldal).

A fentiek kiegészítésekkel a tényállás teljes egészében megalapozott, mentes a Be. 351. § (2) bekezdésében írt hiányosságoktól és hibáktól. Következésképp ez a tényállás a Be. 351. § (1) bekezdése értelmében irányadó volt a másodfokú eljárásban is.

Az elsőfokú bíróság a tényállásból okszerűen vont következtetést a vádlottak bűnösségére, illetve a II. r. vádlott részbeni felmentésére, így az ítélet hatályon kívül helyezéséért, illetve a vádlottak felmentéséért bejelentett fellebbezések nem alaposak.

A jogi minősítés vizsgálata körében a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság álláspontját - az I. r. vádlottat érintően - csak részben osztotta, ellenben egyetértett az I. r. vádlott védőjének e körben kifejtett jogi álláspontjával.

A másodfokú bíróság által kiegészített és irányadó tényállás 2-es pontjában írt bűncselekmény elkövetése során az I. r. vádlottnak és ismeretlen társának szándéka bizonyíthatóan a kasszában lévő 2.000.000,- forintot el nem érő készpénz eltulajdonítására irányult. Az élet vagy testi épség elleni fenyegetést pedig egymás tevékenységéről tudva éles fegyverrel, illetve fegyverutánzat használatával követték el. Így magatartásuk - az elsőbírői minősítéstől eltérően enyhébben - a Btk. 321. § (1) bekezdésében meghatározott és a (3) bekezdés a./ pontja szerint minősülő, figyelemmel a Btk. 16. §-ára és 20. § (2) bekezdésére társtettesként, fegyveresen elkövetett rablás bűntette kísérletének minősül.

A másodfokú bíróság a közbiztonság elleni bűncselekmény megnevezésénél mellőzte a rendbeliségre utalást, mert az I. r. vádlott az 5-ös tanútól eltulajdonított fegyver és lőszer birtokban tartásával olyan jogellenes állapotot hozott létre, amely mindaddig tartott, amíg a fegyvert és a lőszert tőle lefoglalták. Ez idő alatt tulajdonította el ismeretlen társával az 5-ös számú tanú jogszerű használatában volt lőfegyvert és lőszert. Ezzel azonban már nem hozott létre újabb jogellenes állapotot, így több fegyver és lőszer egyidejű birtokban tartása több rendbelinek nem minősülhet, hanem a bűncselekmény elbírálása keretében csak súlyosítóként vehető figyelembe (BH. 1978.509). E bűncselekmény minősítésével kapcsolatban a másodfokú bíróság mindkét vádlott vonatkozásában pontosította a megnevezést a lőszerral visszaélés bűntettét is megállapítva, figyelemmel a fegyverszakértői vélemény azon megállapítására, hogy a K18424 gyári számú Parabellum lőfegyver lefoglalt töltényei a 2004. évi XXIV-es törvény alapján lőszernek minősülnek (nyomozati irat II. kötet 343. oldal).

\_\_\_\_\_ 0 \_\_\_\_\_

A büntetés kiszabása körében irányadó alanyi és tárgyi bűnösségi körülményeket az elsőfokú bíróság túlnyomó többségében helyesen sorolta fel, azok csak az alábbiak szerint szorultak kiegészítésre, illetve pontosításra:



Mindkét vádlottnál súlyosító körülmény, hogy az 5-ös tanú a biztonsági őr a dulakodás közben, a vádlottak által okozottan 8 napon belül gyógyuló könnyű testi sérülést szenvedett és a terhükre rótt bűncselekményeket a korábbi, postahivatalok sérelmére elkövetett vagyon elleni bűncselekmények miatt folyamatban volt eljárás és az előzetes letartóztatás megszüntetése utáni lakhelyelhagyási tilalom hatálya alatt valósították meg. Az I. r. vádlott esetében további súlyosító körülmény, hogy a tényállás 2-es pontja alatti bűncselekmény elkövetésekor ismeretlen társával megszerezték az 5-ös számú tanú löfegyverét a hozzátartozó lőszerekkel együtt.

Az elsőfokú bíróságtól eltérően kisebb fokban értékelte a másodfokú bíróság enyhítő körülményként a cselekmények kísérleti stádiumát, mert az befejezett kísérletté vált azáltal, hogy a biztonsági őrök lefegyverzése és az éles löfegyverek megszerzése megtörtént.

Az ekként kiegészített és nyomatékos súlyosító körülményekre is figyelemmel a korábban hasonló bűncselekmények elkövetése miatt kényszerintézkedés hatálya alatt ismételt bűncselekményeket elkövető vádlottakkal szemben az első fokon kiszabott büntetés kirívóan enyhe és a belső arányosság követelményeinek sem felel meg. A büntetés kiszabása körében az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta azt a körülményt is, hogy a vádlottak egyre gátlástalanabb módon követték el a terhükre rótt bűncselekményeket. Korábbi elítélésük alapját képező rablási cselekményeket még fegyverutánnal, míg a jelen eljárás tárgyát képező bűncselekmény(eket) a biztonsági őr(öktől) megszerzett éles löfegyverrel valósították meg. Mindez pedig a cselekmények kiemelkedő tárgyi súlya mellett olyan magas fokú és a vádlottak személyében rejlő társadalomra veszélyességre utalt, ami mindenképpen az elsőfokú bíróság által kiszabott fegyházbüntetés lényeges súlyosítását indokolta.

A fenti és a belső arányosság követelményeinek is eleget téve a Fővárosi Ítéltábla az I. r. vádlott fegyházbüntetését 9 évre, míg a II. r. vádlott fegyházbüntetését 7 évre súlyosította. A feltételes szabadságra bocsátásra a Btk. 47. § (2) bekezdés I. fordulata alapján a büntetés 4/5 részének letöltése után van lehetőség.

Az elsőfokú bíróság a kiutasítás mellékbüntetés alkalmazását az alábbi indokolással vetette el (elsőfokú ítélet 10. oldal 5. bekezdés) „ a bíróság megállapította, hogy a jelenleg hatályos 61. § (7) bekezdés a./ pontja alapján a vádlottak nem utasíthatók ki, mivel 10 évnél régebben tartózkodnak jogszerűen - a szabadságvesztés töltése nyilvánvalóan jogszerű magyarországi tartózkodásnak minősül - Magyarországon, a kiszabott szabadságvesztés büntetés pedig nem éri el a 10 évet. A bíróság ezért a Btk. 2. §-a alapján az elbíráláskor hatályos jogszabályt alkalmazva nem szabta ki ezt a mellékbüntetést".

A másodfokú bíróság nem értett egyet az elsőbírói indokolással az alábbiak szerint. A harmadik országbeli állampolgárok beutazásáról és tartózkodásáról szóló 2007. évi II. törvény 13. § (1) bekezdés h./ pontja értelmében három hónapot meghaladó időtartamig az a harmadik országbeli állampolgár tartózkodhat a Magyar

Köztársaság területén, - többek között - **akinek tartózkodása nem veszélyezteti a Magyar Köztársaság közbiztonságát...**

Ugyanezen törvény 18. § (1) bekezdése alapján a tartózkodási engedély kiadását vagy meghosszabbítását meg kell tagadni, illetve a kiadott tartózkodási engedélyt vissza kell vonni, ha a harmadik országbeli állampolgár az a./ pont értelmében nem felel meg a 13. § (1) bekezdés a./, valamint c.-i./ pontjaiban foglalt valamelyik feltételnek.

Miután mindkét vádlottat a korábbi és a jelen ügyben is kiemelkedő tárgyi súlyú bűncselekmény elkövetése miatt végrehajtandó szabadságvesztésre ítélték, tartózkodásukkal veszélyeztetik a Magyar Köztársaság közbiztonságát, így az országban tartózkodásuk nem tekinthető jogszerűnek. Ugyanezen okból a szabadságvesztés büntetés töltése sem minősül jogszerű magyarországi tartózkodásnak. Erre utal a Btk. 61. § (4) bekezdés III. fordulatának azon rendelkezése is, amely szerint a kiutasítás tartamába nem számít bele az az idő, amely alatt az elítélt a szabadságvesztés büntetését tölti.

Az I. r. vádlott nyilatkozata szerint menekültté nyilvánítását kérte a hatóságoktól, de ügyében még döntés nem született. Ez a körülmény azonban nem akadály a mellékbüntetés alkalmazhatóságának, mert a Btk. 61. § (2) bekezdése szerint csak az nem utasítható ki, akit a külön törvényben meghatározottak szerint menekültként ismertek el.

A II. r. vádlott pedig kizárólag a másodfokú eljárás során hivatkozott családi kapcsolataira azzal a nyilvánvaló szándékkal, hogy ezzel elkerülje kiutasítását az országból. Ez azonban nem tekinthető olyan körülménynek, amely az országban tartózkodását a fenti tények ellenében jogszerűvé tenné.

Mindezek alapján a másodfokú bíróság megállapította, hogy az I. r. és a II. r. vádlottaknak, mint nem magyar elkövetőknek az országban tartózkodása nem kívánatos, ezért a Btk. 61. § (1) és (4) bekezdése alapján 10-10 évre kiutasította őket a Magyar Köztársaság területéről. Ezzel összefüggésben megállapította, hogy az I. r. vádlott palesztin származású, hontalan személy, aki Izrael állam útlevelével utazik.

A másodfokú bíróság a Btk. 99. § (1) bekezdése alapján az I. r. vádlott vonatkozásában rendelkezett az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról, egyben mindkét vádlottat érintően kijavította az elsőfokú ítélet rendelkező részében, tévesen megjelölt és a kényszerintézkedések kezdő időpontjaira vonatkozó elírásokat.

Megjegyzni a másodfokú bíróság, hogy a II. r. vádlott előzetes letartóztatásának további beszámításáról külön nem rendelkezett, mert a kényszerintézkedés foganatbavételének napján került sor a másodfokú határozat kihirdetésére és a

szabadságvesztés büntetést kiszabó ítélet ezen a napon emelkedett jogerőre és vált végrehajthatóvá.

A Bj.238/2006. szám alatt kezelt ipari kamera videokazettái a takarékszövetkezetek sérelmére elkövetett bűncselekményeket eredetben rögzítették, így azok a Be. 151. § (1) bekezdés a./ pontja alapján bizonyítási eszközök, és adott esetben, rendkívüli perorvoslati eljárás során bizonyítékként szolgálhatnak. A másodfokú bíróság ezért a lefoglalásukat nem szüntette meg és azokat az ügy iratainál rendelte elhelyezni.

A bűnügyi költség viselésére kötelezés a Be. 381. § (1) bekezdésén és a Be. 339. §. (1) bekezdésén alapul.

Az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatására a Be. 372. § (1) bekezdés alapján került sor, míg az ítélet törvényes rendelkezéseit a másodfokú bíróság a Be. 371. § (1) bekezdése értelmében helybenhagyta.

A jogorvoslati lehetőség kizárására a Be. 386. § (1) bekezdése alapján került sor.

Budapest, 2008. év október hó 8. napján

|                       |                                  |                              |
|-----------------------|----------------------------------|------------------------------|
| Dr. Nehrer Péter s.k. | Máziné dr. Szepesi Erzsébet s.k. | Miszlayné Dr. Lányi Éva s.k. |
| a tanács elnöke       | előadó bíró                      | bíró                         |

A Fővárosi Bíróság 18.B.356/2006/93. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla 3.Bf.66/2008/17. számú ítéletében írt változtatással az I. r., a II. r. vádlottakkal szemben jogerős és végrehajtható.

Budapest, 2008. év október hó 8. napján

. Nehrer Péter s.k.  
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

tisztviselő